

ת"פ 26123/07/14 - מדינת ישראל נגד מנחם מגן,***יהלומי נאמנים בע"מ

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 26123-07-14 מדינת ישראל נ' מגן ואח'

בפני	כבוד השופט דוד רוזן
טוענים לזכות	1. Belgian Crown Diamonds Ltd
מאשימה	2. יגאל סיני
	מדינת ישראל
נגד	1. מנחם מגן
נאשמים	2. ***יהלומי נאמנים בע"מ

החלטה

לפניי טענתה של חברת Belgian Crown Diamonds Ltd (להלן: המבקשת) באמצעות בעליה ומנהלה מר יגאל סיני (להלן: המבקש) לפי סעי' 21(ד) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון), לזכויות בחלק מרכושו של מר מנחם מגן (להלן: הנאשם).

א. רקע עובדתי:

ביום 31.05.2015 הורשע הנאשם על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשורה ארוכה של עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, חוק העונשין, תשל"ז-1977, פקודת מס הכנסה (נוסח חדש), תשכ"א-1961, וחוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975. ביום 15.06.2015 נגזר דינו של הנאשם לעונש של 4 שנות מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי, וקנס בסך 125,000 ₪.

במסגרת ההסכמות עם הנאשם עתרה המדינה לחילוט בשווי של כ-5,000,000 ₪ מרכושו של הנאשם, שנתפס במסגרת ההליך הפלילי ופורט בנספח הרכוש בכתב האישום. זאת, לאחר שהנאשם הצהיר בהסכם הסדר הטיעון כי הוא הבעלים החוקי של רכוש זה. במסגרת גזר דינו של הנאשם, שניתן ביום 15.06.2015, קבעתי כי החלטה בעניין חילוט הרכוש תינתן לאחר שמיעתם של הטוענים לזכויות ברכוש זה.

המבקש, יחד עם צדדים שלישיים נוספים הטוענים לזכויות ברכושו של הנאשם, הגיש תצהיר לתמיכה בטענותיו. ביום 01.07.2015 התקיים דיון בו נשמעו טענות הצדדים לעניין החילוט. במעמד זה נחקרו הטוענים לזכות, לרבות המבקש,

על תצהיריהם.

ב. טענות הצדדים:

לטענת המבקש, בחודש יוני 2011 ביצעה המבקשת, חברה לסחר ביהלומים הממוקמת בבגדאד, עסקת קונסיגנציה עם חברת Du Dee Diamonds Ltd הממוקמת בתאילנד (להלן: החברה התאילנדית), במסגרתה העבירה לחברה התאילנדית יהלום במשקל 5.15 קראט (להלן: היהלום), במטרה למכרו בתאילנד. על פי תנאי העסקה, במקרה של מכירה החברה התאילנדית הייתה אמורה להעביר למבקשת סך של 80,000 דולר ארה"ב, וככל שהמכירה לא תצלח - להשיב את היהלום למבקשת. לאחר תקופה בת מספר חודשים בה החברה התאילנדית לא הצליחה למכור את היהלום בתאילנד, היהלום הועבר ע"י החברה התאילנדית בהנחיית המבקשת לחברתו של הנאשם, יהלומי נאמנים בע"מ (להלן: יהלומי נאמנים), במטרה לנסות ולמכרו בישראל. משלא נמצא קונה גם בישראל, היהלום היה אמור לחזור לתאילנד, אולם הוא נתפס ע"י המדינה במשרדי יהלומי נאמנים במסגרת ההליך הפלילי שנוהל נגד הנאשם בטרם נשלח חזרה אל החברה התאילנדית. לטענת המבקש, הקניין ביהלום מעולם לא עבר אל החברה התאילנדית או אל יהלומי נאמנים, ומשכך יש להשיבו למבקשת.

לתמיכה בגרסת המבקשת הוגשו תצהירים של גב' אניקו ברטה מונרוב (להלן: מונרוב), מתווכת ישראלית שהייתה אמורה למכרו בישראל, וכן תצהירו של מר דוד בן מנשה (להלן: בן מנשה), מנהלה של החברה התאילנדית.

לטענת המאשימה, יש לדחות את טענתה של המבקשת, שכן - 1). מהות העסקה בין המבקשת לבין החברה התאילנדית היא עסקת מכר, ולא עסקת קונסיגנציה כטענת המבקשת, ועל כן אין למבקשת כל זכות ביהלום; 2). המבקש אינו תם לב.

ג. דיון והכרעה:

לאחר ששמעתי את הצדדים, נחה דעתי כי דין הטענה לזכות ברכוש להידחות.

ג.1. המסגרת המשפטית:

בדין הישראלי קיימים שני מסלולים למניעת חילוט רכוש לפי חוק איסור הלבנת הון: המסלול הקנייני, הקבוע בסעי' 36ג(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973, שחל גם על הליכי חילוט לפי חוק איסור הלבנת הון מכוח הוראת סעי' 23 לחוק איסור הלבנת הון (ראו בש"פ 6817/07 **מדינת ישראל נ' סיטבון ואח'** (פורסם במאגרים המשפטיים) (להלן: עניין סיטבון)); והמסלול האובליגטורי, המעוגן בתיבה "נימוקים מיוחדים" שבסעי' 21(א) לחוק איסור הלבנת הון (ראו ע"א 8679/06 **חביץ ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים) (להלן: עניין חביץ)).

בעניינינו, המבקשת מנסה להיבנות מהמסלול הקנייני.

ג.2. המסלול הקנייני:

סע' 36ג(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 קובע כדלקמן:

36ג. (א) בית המשפט לא יצווה על חילוט רכוש לפי סעיפים 36א או 36ב, אם הוכיח מי שטוען לזכות ברכוש כי הרכוש שימש בעבירה ללא ידיעתו או שלא בהסכמתו, או שרכש את זכותו ברכוש בתמורה ובתום לב ובלי שיכול היה לדעת כי הוא שימש או הושג בעבירה.

על פי הפסיקה, על הטוען לזכות ברכוש להוכיח כי רכש זכות קניינית או מעין-קניינית בנכס אותו המדינה מתכוונת לחלט:

"אכן, המחוקק הכיר בכך שייתכנו מצבים בהם תתמודדנה זו מול זו, ביחס לאותו רכוש, טענת המדינה לזכותה לחלט וטענתו של צד שלישי תם לב לזכות באותו רכוש, ואשר בהם יהא זה מוצדק שלא להורות על חילוט חרף האינטרס הציבורי שהוא משרת. כפי שצוין בחלק אחר של הדיון, עסקינן במתח הנוצר בין האינטרס הציבורי שבחילוט לזכות הקניין של הפרט תם לב. לעניין זה נראית לי פרשנותה של המדינה לתיבה "טוען לזכות ברכוש" עדיפה על הפרשנות המוצעת על ידי יעד ושפר. על פי פרשנותה של המדינה, על מנת שייחשב אדם ל"טוען לזכות ברכוש", נדרש כי הוא יהא בעל זכות קניינית ברכוש, ולמצער בעל זכות בנכס מסוים באופן היוצר זיקה בינו כנושה לבין אותו נכס... הדרישה כי הטוען לזכות לא ידע על כך שהרכוש שימש בעבירה או שלא יכול היה לדעת כי שימש או הושג בעבירה, תומכת גם היא בפרשנות לפיה טוען לזכות ברכוש הוא מי שרכש זכות קניינית או מעין קניינית ברכוש, שכן אין זה מתקבל על הדעת כי דרישה זו תוחל על הנושה ביחס לכל נכס מנכסי הנאשם."

(עניין סיטבון, בפסקה 48; הדגשות שלי - ד.ר.)

האם מבקשת הוכיחה כי בידה זכות קניינית או מעין-קניינית ביהלום?

התשובה לשאלה זו היא שלילית.

כאמור, המבקש טוען כי מהות העסקה בין המבקשת לבין החברה התאילנדית היא עסקת קונסיגנציה, דהיינו השאלה לצורך מכר, בה הבעלות ביהלום נותרה אצל המבקשת. ברם, טענה זו נסתרת ע"י הראיות:

1. החשבונית שצורפה כנספח ג' לתצהיר המבקש היא חשבונית מכר, שלא נרשמה עליה כל הסתייגות או הערה שעשויה להעיד כי אין המדובר בעסקת מכר רגילה. לעניין טענתו של המבקש לפיה בהיעדר תאריך לתשלום על החשבונית מדובר בחשבונית קונסיגנציה, אציין כי נראה שלא בכדי נמנע המבקש מלהביא דוגמאות לעסקאות קונסיגנציה אחרות שעשה בדרך זו, וכן נמנע מלהעיד יהלומנים אחרים שיכלו לתמוך בגרסתו.

2. במסמך השילוח של היהלום מבלגיה לתאילנד (נספח ד' לתצהיר המבקש) סוג העסקה סומן ע"י ממלא

הטופס כעסקת מכר, זאת למרות שבטופס קיימת גם חלופה של עסקת קונסיגנציה או תיווך. הדעת נותנת כי חברת השילוח לא מילאה את הטופס על דעת עצמה, אלא נסמכה על נתונים שנמסרו לה ע"י המבקש או מי מטעמו.

3. על החשבונית שהוציאה החברה התאילנדית ליהלומי נאמנים לאחר משלוח היהלום לישראל (נספח ה' לתצהיר המבקש) מופיעה במפורש המילה "Consignment" ("קונסיגנציה"). השאלה הכיצד יכול מי שאינו הבעלים של היהלום לבצע בעצמו עסקת קונסיגנציה נותרה בלתי פתורה.

4. בן מנשה, אשר תומך בתצהירו בגסרת המבקש, נמנע מלהגיע לישראל ולהיחקר על תצהירו.

5. מהמסמכים שהוגשו ע"י המבקשת כלל לא ניתן לדעת כי היהלום שנתפס אצל הנאשם הוא אותו יהלום שנשלח ע"י המבקשת לחברה התאילנדית: בתעודה הגמולוגית של היהלום (נספח ב' לתצהיר המבקש) רשומים כל פרטי היהלום, ובכלל זה קראטורה, צבע, בהירות, חיתוך וכיו"ב. לעומת זאת, בחשבונית שהוציאה המבקשת לחברה התאילנדית (נספח ג' לתצהיר המבקש) מופיעה קראטורה בלבד ללא פרטים מזהים נוספים עם מחיר של 80,000 דולר, בעוד שבחשבונית שהוציאה החברה התאילנדית ליהלומי נאמנים מופיעה קראטורה בלבד עם מחיר של 120,000 דולר. פערים אלה נותרו בלתי מוסברים.

מסקנתי מכל המפורט לעיל הינה כי המבקשת לא הוכיחה ברמה הנדרשת כי ביצעה עסקת קונסיגנציה שהותירה בידה זכות קניינית ביהלום, להבדיל מעסקת מכר.

ד. סוף דבר:

טענת המבקש לזכות ברכוש נדחית. משקבעתי את שקבעתי לעיל, איני נדרש לדוק ולהכריע ביתר טענות המדינה בנוגע למהימנותו ותום לבו של המבקש שהיו עלולות להיות לו לרועץ, ובכלל זה סתירות לכאורה בין הגרסה שהעלה המבקש בהליכים מקדמיים להחזרת תפוס לבין גרסתו בפניי.

בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' אלול תשע"ה, 16 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.